

	MEDIA ALERT โครงการศึกษาวิจัยสภาพการณ์สื่อและพฤติกรรมผู้บริโภคสื่อ ผ่านนโยบายและยุทธศาสตร์ กองทุนพัฒนาสื่อปลอดภัยและสร้างสรรค์
	โทรศัพท์: 022730116-8 โทรสาร: 022730116-19 E-mail: mediaalert@thaimediafund.or.th
เรื่อง	”ความคิดเห็นต่อผลการศึกษาของ Media Alert เรื่อง การรายงานข่าวการฆ่าตัวตายในสื่อ” โดย รศ.ดร. นิธิดา แสงสิงแก้ว อาจารย์ประจำคณะวารสารศาสตร์ฯ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ความคิดเห็นต่อผลการศึกษา การรายงานข่าวการฆ่าตัวตายในสื่อ
รศ.ดร. นิธิดา แสงสิงแก้ว
อาจารย์ประจำคณะวารสารศาสตร์ฯ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

“

แม้ว่าเราจะก้าวสู่ยุคดิจิทัล มีสื่อบนแพลตฟอร์มออนไลน์ต่าง ๆ มีการใช้เทคโนโลยีนำเสนอที่ดูทันสมัย

แต่น่าเสียดายว่าเทคโนโลยีที่เอามาใช้

กลับผลิตซ้ำการรายงานข่าวฆ่าตัวตาย

ในแบบเดิม

”

”ความคิดเห็นต่อผลการศึกษาของ Media Alert เรื่อง การรายงานข่าวการฆ่าตัวตายในสื่อ” โดย รศ.ดร นิธิดา แสงสิงแก้ว อาจารย์ประจำคณะวารสารศาสตร์ฯ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

▲ ข่าวฆ่าตัวตาย : การผลิตซ้ำอยู่กับที่ กับความพยายามในการเปลี่ยนแปลง ▲

วิธีการรายงานข่าวฆ่าตัวตายมีพัฒนาการมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน สำหรับงานวิจัยที่กำลังทำอยู่ประกอบด้วยเนื้อหา 2 ส่วน ส่วนแรกเป็นการตั้งโจทย์ว่าการสื่อสารที่มีความเป็นดิจิทัล และเห็นภาพของความเป็น Community Online ที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับประเด็นการสื่อสารกับการฆ่าตัวตายในปัจจุบัน สามารถช่วยเติมเต็มในแง่ของการป้องกันและดูแลปัญหาการฆ่าตัวตายได้อย่างไร

อีกส่วนหนึ่งเป็นวิเคราะห์เนื้อหาที่คล้ายกับงานเรื่อง “การรายงานข่าวฆ่าตัวตายในสื่อโทรทัศน์” ของ Media Alert โดยเป็นการวิเคราะห์ Representation การฆ่าตัวตายที่ถูกนำเสนอผ่านสื่อและการรายงานข่าวในสื่อออนไลน์ ซึ่งผลการศึกษาที่ใกล้เคียงกับของ Media Alert ในส่วนของการผลิตซ้ำ pattern การนำเสนอที่เน้นกระบวนการ วิธีการฆ่าตัวตาย รวมทั้งการคาดการณ์สาเหตุของการฆ่าตัวตายที่ลดทอนความซับซ้อนของปัญหาให้กลายเป็นปัญหาของบุคคล

◆ **ประเด็นแรก** คือ สิ่งที่สื่อมักเน้นย้ำในการรายงานข่าวฆ่าตัวตาย เช่น เป็นผู้ป่วยซึมเศร้า มีปัญหาสุขภาพจิต เป็นจิตเภท คือใช้ “การป่วย” เป็นสาเหตุของการกระทำ เมื่อสื่อเสนอนั้นซ้ำ ๆ บ่อย ๆ จึงไปลดทอนรายละเอียดสำคัญอื่นๆ เพราะก่อนที่คนๆ หนึ่งจะตัดสินใจฆ่าตัวตาย มันมีกระบวนการ ลำดับขั้นตอน หรือ “เจดสี” ในปัญหาที่มันมีความหลากหลาย แต่สื่อมักหยิบเอาปลายหางของกระบวนการมาแล้วบอกว่านี่คือสาเหตุ ซึ่งก็อาจไม่ใช่ทั้งหมดหรือไม่ได้เป็นเพียงสาเหตุเดียวที่ทำให้คนตัดสินใจฆ่าตัวตาย เช่น ออกหักเรียนหนัก ธุรกิจล้มละลาย ติดโควิดไม่มีที่รักษา ฯลฯ ซึ่งไม่ได้อธิบายเหตุผล หรือให้ข้อมูลที่ทำให้ข่าวฆ่าตัวตายเกิดเป็นอุทธาหรณ์หรือเป็นกรณีศึกษาที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ร่วมกันของสังคม ที่สามารถนำไปสู่การส่งเสริมป้องกันการฆ่าตัวตายได้ในภาพใหญ่ ตัวอย่างเช่น เมื่อมีสถานการณ์โควิด-19 เข้ามา เราจะเห็นว่าการเผชิญความทุกข์ คือการไม่มีทางออกสำหรับหลาย ๆ เรื่องเป็นภาวะร่วมกันของคนในสังคม ทั้งปัญหาสุขภาพ ปัญหาการเงิน ปัญหาการจัดการในครอบครัว ความรู้สึกโดดเดี่ยว สิ้นหวัง ฯลฯ สาเหตุของการฆ่าตัวตายอาจไม่สามารถพูดได้ว่ามาจากสาเหตุเดียวและมันมีความซับซ้อนอย่างมาก ประเด็นฆ่าตัวตายในปัจจุบันจึงคิดว่าเป็นเรื่องใกล้ตัวมากขึ้น แต่ทำอย่างไรให้การนำเสนอข่าวฆ่าตัวตายสามารถ Balance ในมุมของทั้งสุขภาพจิต ในมุมของทั้งสังคม ในมุมของ Well-being แล้วนำไปสู่การป้องกันแก้ไขปัญหาได้อย่างเป็นรูปธรรมและเป็นระบบ โดยมีสื่อมวลชนเข้ามาเป็นกลไกสำคัญตรงนั้น หากลองสกัด Message สำคัญจากการสังเกตการรายงานข่าวฆ่าตัวตายในช่วงหลายเดือนที่ผ่านมา Message แรกเลยที่เราสามารถบอกสื่อได้ก็คือ

1) มีภาพของการผลิตซ้ำบางอย่าง เช่น การทำให้ปัญหาฆ่าตัวตายถูกมองเป็นเรื่องของปัจเจก เป็นปัญหาที่คน ๆ หนึ่งเจอ แต่ไม่เห็นมุมมองของการมองปัญหาที่มีความสลับซับซ้อนของสาเหตุ อะไร อย่างไรบ้าง รวมทั้งการวิเคราะห์ไปสู่ภาพใหญ่เชิงนโยบายว่ารัฐมีระบบจัดการและรับมือกับปัญหานี้อย่างไร โดยเฉพาะในช่วง Crisis

2) มีการ Simplify ข่าวกฆ่าตัวตาย โดยเฉพาะในสถานการณ์โควิด-19 ตัวอย่างเช่นกรณีกระโดดสะพานลอย ซึ่งข้อเท็จจริงคือไม่ใช่ผู้ป่วยไม่มีที่รักษาแล้วก็ตัดสินใจกระโดด มันมีเรื่องราวซับซ้อนกว่านั้น แต่สุดท้ายแล้วชาวบ้านไปรุมประณามญาติที่ปกติต้องเป็นคนดูแลผู้ป่วยว่าไม่ดูแล ซึ่งจริง ๆ เขาดูแล ผลกระทบมันจึงเกิดขึ้นกับคนรอบข้างด้วย แต่สื่อก็เสนอข่าวไปแล้ว ไม่มีใครเข้าไปจัดการตามแก้ ไม่มีใครเข้าไปดูผลกระทบในแง่ของจิตใจซึ่งจะกลายเป็นบาดแผลอีกยาวนาน

3) มีการไม่เคารพสิทธิ การเปิดเผยและนำเสนอประวัติของผู้ฆ่าตัวตายที่เหมือนเป็นรูปแบบบางอย่าง อันนี้คือประเด็นแรกที่ยากขึ้นให้เห็นว่า ยังคงมีการผลิตซ้ำภาพการฆ่าตัวตายผ่านสื่อที่เราได้มีการศึกษามาแล้วหลายสิบปี แต่ภาพนี้ยังคงมีให้เห็นอยู่เหมือนเดิม

◆ **ประเด็นที่สอง** แม้ว่าเราจะก้าวสู่ยุคดิจิทัล มีสื่อบนแพลตฟอร์มออนไลน์ต่าง ๆ มีการใช้เทคโนโลยีนำเสนอที่ดูทันสมัย แต่น่าเสียดายว่าเทคโนโลยีที่เอามาใช้ กลับผลิตซ้ำการรายงานข่าวฆ่าตัวตายในแบบเดิม เช่น การใช้ Immersive ที่เหมือนเลี้ยงบาลี เพราะแม้ว่าจะไม่เห็นเลือด ไม่เห็นคนตาย แต่ในแง่ความรู้สึกของคนรับสารมันเหมือนกัน เผลอ ๆ อาจมีผลกระทบยิ่งกว่าการเสนอภาพจริง จึงน่าจะคิดว่าสื่อมีทางเลือกอื่นใหม่ ที่สามารถใช้เทคโนโลยีเพื่อประโยชน์ของการส่งเสริมป้องกันมากกว่าที่จะไปผลิตซ้ำสิ่งที่พูดไปในข้อแรก

◆ **ประเด็นที่สาม** แม้จะพอมองเห็นตัวอย่างสื่อที่พยายามจะสร้างทางเลือกบางอย่างในการรายงานข่าวฆ่าตัวตาย อย่างเช่นในการรายงานข่าวบางชิ้น หรือบางลักษณะที่งานวิจัยของ Media Alert ชิ้นนี้ ชี้ให้เห็น แต่ Message มันกลับไม่ชัด เลยอยากจะโฟกัสที่เรื่องของวิธีการรายงานข่าวฆ่าตัวตายในแบบ Alternative ว่าเรามีวิธีการในการนำเสนอเรื่องนี้อย่างไร ในงานวิจัยได้เก็บข้อมูลความคิดเห็นกับสำนักข่าวออนไลน์หลาย ๆ แห่ง รวมทั้งของต่างประเทศพบว่าการรายงานประเด็นการฆ่าตัวตายต้องไม่ผลิตซ้ำภาพเหมารวมหรือแพทเทิร์นการรายงานแบบเดิม ๆ คือเห็นพัฒนาการที่ชัดเจนว่าถ้าเขาจะลงเรื่องนี้ เขาจะไม่ได้นำเสนอเพียงว่าเกิดขึ้นเมื่อไร อย่างไร แต่เขาจะใช้ข้อมูลเพื่อพยายามทำความเข้าใจปรากฏการณ์ว่ามันเกิดอะไรขึ้นในสังคม เช่น แสดงว่ามันมีผลกระทบของหนี้ครัวเรือนนะ มันเป็นปัญหาใหญ่ที่เราต้องสะท้อนออกไป มีการมองในมุมของการส่งเสริมป้องกันมากขึ้น ไม่ได้มุ่งเพียงนำเสนอตัวเลขหรืออธิบายเหตุการณ์ฆ่าตัวตายแบบแยกส่วน

เมื่อพูดถึงจุดนี้ สื่อจึงมีทางเลือกในการอธิบายปรากฏการณ์ฆ่าตัวตาย ทางแรกคือเป็นแค่รายงาน ตรงนี้อาจจะเลี่ยงไม่ได้ในเรื่องความไวของการนำเสนอฆ่าตัวตาย ที่ต้องตอบคำถามว่าเพราะอะไร ใครตาย ตายอย่างไร ด้วยอะไร แต่ถึงอย่างนั้นสื่อก็สามารถรายงานตามหลัก Do and Don't ให้มันชัดเจนขึ้นได้

อีกส่วนหนึ่งที่น่าทำคือ ไม่ใช่เป็นแค่การรายงานข่าว แต่เป็นการรายงานที่มีการตีความจากข้อมูล ให้เป็นหลักฐานบางอย่างเพื่อบอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับสังคมในมุมอื่นได้ เช่น การสะท้อนว่า ณ วินาทีนี้มีปัญหาเกิดขึ้น เราควรจะช่วยกันอย่างไรบ้าง ส่วนข้อเสนอต่อสื่อส่วนหนึ่งที่พูดกันมาตลอดว่า ต้องเพิ่มข้อมูลออนไลน์เพิ่มสายด่วนสุขภาพจิตเข้าไปในการรายงานข่าว หรือให้ข้อมูลสัญญาณบอกเหตุด้วย ณ วินาทีนี้ คงไม่เพียงพอ และต้องช่วยกันมองหาวิธีอื่นที่จะมาช่วยแก้ปัญหาดังนี้ สิ่งหนึ่งที่อยากเสนอโดยเฉพาะสำหรับสื่อออนไลน์ที่การรายงานข่าวการฆ่าตัวตายมักนำเสนอพร้อมกันทั้งภาพ ภาพเคลื่อนไหว เสียง และ Text ตรงนี้เป็นไปได้หรือไม่ที่จะมี Trigger Warning ก่อนสำหรับผู้รับสารให้ทราบหรือตั้งตัวล่วงหน้าว่าเนื้อหาที่จะรับชมหรืออ่านต่อไปนี้อาจมีความอ่อนไหว และอาจมีภาพที่ไม่พึงประสงค์ที่ก่อให้เกิดการรบกวนจิตใจได้ ซึ่งเป็นมาตรฐานสำหรับการรายงานข่าวอ่อนไหวในต่างประเทศ

**ความคิดเห็นต่อผลการศึกษา การรายงานข่าวการฆ่าตัวตายในสื่อ
รศ.ดร. นิธิดา แสงสิงแก้ว
อาจารย์ประจำคณะวารสารศาสตร์ฯ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์**

“

**การรายงานข่าวฆ่าตัวตายจะมีประโยชน์
ถ้าสื่อเลือกนำเสนอในลักษณะที่ไม่ใช่
แค่ระดับเหตุการณ์ แต่สามารถกระตุกสังคม
และต่อยอดเชิงนโยบายได้**

”

▲ สถานการณ์โควิด-19 กับการรายงานข่าวฆ่าตัวตายในมุมมองใหม่ ▲

หากเปรียบเทียบปัญหาการฆ่าตัวตายเมื่อปี 40 ในช่วงวิกฤตต้มยำกุ้ง กับวิกฤตโควิด-19 ที่เกิดขึ้น จะเห็นว่าสภาพการณ์มันต่างกัน ช่วงวิกฤตต้มยำกุ้งมีคนได้รับผลกระทบทันที จากเศรษฐกิจถดถอยมาเป็นอีกคนภายในวันสองวันเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงของค่าเงินบาท มันเห็นผลกระทบทันที แต่โควิด-19 มันเหมือนทำให้สังคม โดยเฉพาะผู้ที่ได้รับผลกระทบ วงมันกว้างขึ้นและผลอาจไม่ได้เห็นทันที แต่เหมือนเป็นแผลเรื้อรัง เพราะเราต้องอยู่กับสภาพการณ์เป็นเวลานาน มีลักษณะเป็น Wave ซึ่งทำให้เกิดสิ่งที่เรียกว่า Pandemic Fatigue ปัญหาทุกอย่างรุนแรง โดยยังมองไม่เห็นทางออก

การเข้าใจสภาพปัญหาจึงเป็นเรื่องสำคัญ เพราะปัญหาโควิดรอบนี้ไม่ได้เป็นแค่ปัญหาด้านสาธารณสุข แต่มันส่งผลกระทบกลายเป็นปัญหาสังคม การศึกษา ฯลฯ มากมายไปหมด ดังนั้นถ้าเราเน้นที่เรื่องปัญหาการฆ่าตัวตายอย่างเดียว ก็คงไม่สามารถส่งเสียงสร้าง Impact ให้สังคมเข้าใจปรากฏการณ์ที่เกี่ยวกับปัญหาการฆ่าตัวตายได้มากเพียงพอ

อีกเรื่องหนึ่งที่ยากพูดถึง แต่ยังไม่รู้จะเป็นไปได้ไหม ก็คือการร่วมมือกันของหน่วยงานดิจิทัลทั้งหลาย ถ้าเรามองเห็น Alternative ในการเสนอข่าวฆ่าตัวตายในแง่ลบหนึ่ง แล้วไม่ปล่อย คือนำเสนอว่าเป็นสิ่งที่เราต้องมาช่วยกัน ไม่ใช่ปล่อยให้เป็นเรื่องของใครคนใดคนหนึ่ง หรือการโจมตีรัฐหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอย่างเดียว ซึ่งหาแบบนั้นแล้วคิดว่าคงยากที่ผู้เกี่ยวข้องจะรับฟัง เทียบกับเราปรับให้มันเป็น Approach ใหม่ ที่ชี้ให้เห็นว่าเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นภาวะร่วมกันของสังคม และตัวรัฐเองมีส่วนสำคัญในการแก้ปัญหา และจะมาช่วยได้อย่างไร

ถ้าเกิดตอนนี้ยังไม่มีคำตอบ เรามาตั้งวงได้ไหม ลองดูวิธีการ ลองดูแนวร่วม เท่าที่เห็นตอนนี้กลายเป็นภาคประชาชนลุกขึ้นมาทำเองค่อนข้างเยอะ อย่างเรื่องของแอปพลิเคชันต่าง ๆ Ooca หรือ Sati เป็นต้น ที่เกิดขึ้นจากภาคประชาชนสนใจประเด็นนี้แล้วทำขึ้นมา ส่วนหนึ่งสะท้อนความเป็น Community Online ที่คนในสังคมออนไลน์จะช่วยดูแลซึ่งกันและกัน อย่างไรก็ตามเมื่อเป็นชุมชนออนไลน์ก็อาจมีปัญหาคู่ขนานที่เกิดขึ้นที่เห็นอยู่คือจะมีกลุ่มปิด เช่น กลุ่มอยากตาย ซึ่งลักษณะแบบนี้เนื้อหาในกลุ่มจะมีความสุ่มเสี่ยง แทนที่จะเป็นกลุ่มแบบ Peer Support ก็อาจกลายเป็นการรวนปัญหา และหาทางออกไม่เจอ ซึ่งวิธีหนึ่งที่จะช่วยกัน monitor คือการรายงานให้แพลตฟอร์มรับทราบ

▲ การกำกับดูแลและแรงกดดันจากสังคม ▲

ส่วนเรื่องการควบคุมกำกับที่เสนอไว้ก็น่าสนใจ คือนอกจากเรื่องของการควบคุมกำกับกันเองในวิชาชีพสื่อมวลชน ดังที่เห็นความพยายามในการทำอยู่ เช่น ของสภาการหนังสือพิมพ์ ซึ่งเป็นสภาการสื่อมวลชนในปัจจุบัน รวมทั้งความพยายามในการกำหนดมาตรฐานในการรายงานข่าวกลุ่มอ่อนไหว รวมถึงข่าวฆ่าตัวตายด้วย หรือควบคุมกำกับดูแลโดยคนที่มีความชำนาญในมุมของกฎหมายแล้ว เราควรมาช่วยกันหาวิธีสร้าง Message ที่จะทำให้คนเข้าใจว่าปัญหาฆ่าตัวตายเป็นมีความซับซ้อน มีความเป็น Spectrum คือมันไม่ได้มีสูตรสำเร็จแบบง่าย ๆ ในการอธิบายปัญหา

กล่าวคือการฆ่าตัวตายอาจเป็นปลายสุดของการตัดสินใจของคนที่เครียด สิ้นหวัง ไม่มีทางออก แต่ระหว่างทางของการตัดสินใจต่างหากที่สังคมน่าจะมาโฟกัสแล้วคิดว่าเราจะช่วยกันป้องกันปัญหาท้ายที่สุดที่นำไปสู่การฆ่าตัวตายได้อย่างไร การมองมุมว่าคนที่เครียด เขาเครียดเพราะอะไร เขาเครียดเพราะชีวิตมันไม่มีทางออก มันไม่เห็นว่าจะไปต่ออย่างไร

ดังนั้น ถ้ามีเสียงที่ช่วยสะกิดเขาสักนิดหนึ่งว่า มันยังมีทางให้พอไปได้ มีทางเลือก มีความหวัง เหล่านี้เป็นการสร้าง Empathy ที่กลับมาสู่ประเด็นการสื่อสารที่ควรเน้นในยุคโควิดและหลังจากนี้ไป ยกตัวอย่างเช่นโครงการ See U Tomorrow ของกรมสุขภาพจิต ก็มี Message ที่สื่อสารในทิศทางนี้ หรือ โครงการห้องพักใจของธนาคารจิตอาสา ความสุขประเทศไทยที่เปิดพื้นที่ให้คนมาคุยแลกเปลี่ยนปัญหากัน โครงการหัวใจหุที่ลงไปทำกับอสม. เป็นต้น

สิ่งที่อยากจะเสริมย้ำเพิ่มคือมุมมองของ Audience จากโซเชียลมีเดียที่เหมือนว่ามีพลังมากขึ้น สมัยก่อนหากมีการรายงานข่าวฆ่าตัวตายที่มีลักษณะเร้าอารมณ์ ละเมิดจริยธรรม ล้ำเส้น กว่าที่จะเห็น กระบวนการร้องเรียนฟ้องร้องมันก็นาน แต่ปัจจุบันพอมันเป็นออนไลน์ สื่อก็มีความระมัดระวังมากขึ้น เพราะหากทำอะไรที่ละเมิดจริยธรรมมากๆ คนดูก็จะมีฟีลแบคที่แรงกลับมาทันที ตอนนี้มันเป็นปรากฏการณ์ ที่สื่อไม่ได้นำเสนออย่างเดียวนะ เพราะ Audience ก็เลือกสื่อด้วย จริตของเราชอบเสพข่าว ข้อมูลหรือคอนเท้นท์ แบบไหน เราก็จะเปิดรับสื่อนั้น ปัจจุบันสื่อโดยเฉพาะความเป็นออนไลน์มันลดความเป็น Mass ไปในมุมนี้คือ ทั้งสื่อและผู้รับสารก็ต่างเลือกซึ่งกันและกัน

▲ มุมมองของสังคมต่อประเด็นการฆ่าตัวตาย และข้อเสนอแนะต่อสื่อ ▲

วิธีคิดเรื่องการฆ่าตัวตายในสังคมไทยมันมีหลายชุด จากอดีตสู่ปัจจุบันทั้งวิธีคิดเรื่องฆ่าตัวตายจาก มุมมองทางศาสนา และล่าสุดก็คือจากมุมมองทางจิตวิทยาที่อาจมองว่าการฆ่าตัวตายเป็นทางเลือก เป็นเจตจำนงค์ อิสระ ซึ่งเราก็จะเห็นชุดความคิดทางเลือกนี้เข้ามามากขึ้น รวมทั้งเมื่อเปรียบเทียบกับมุมมองเรื่องการฆ่าตัว ตายจากมุมด้านสังคมวิทยา ประวัติศาสตร์ เช่น ฆ่าตัวตายเพื่อความเชื่อทางศาสนา เพื่อปกป้องศักดิ์ศรี เพื่อ ชาตินิยม มันก็วิธีคิดแบบนี้อยู่ในการศึกษาเรื่องการฆ่าตัวตาย จึงรู้สึกว่าการทำความเข้าใจเรื่องการฆ่าตัวตาย จากวิธีคิดแบบต่าง ๆ ยังมีประเด็นที่ต้องถกเถียงกันอยู่พอสมควร ซึ่งแน่นอนว่าหากมองในมุมจิตวิทยา และ สาธารณสุขย่อมถือเป็นการสูญเสียทางสังคมรวมทั้งมุมพิจารณาจากเศรษฐศาสตร์ ซึ่งเป็นการวิเคราะห์มูลค่า การสูญเสียทางเศรษฐกิจหากประชาชนวัยทำงานฆ่าตัวตายในอัตราที่สูงขึ้น เป็นต้น

การรายงานข่าวฆ่าตัวตายจะมีประโยชน์ ถ้าสื่อเลือกนำเสนอในลักษณะที่ไม่ใช่แค่ระดับเหตุการณ์ แต่ สามารถกระตุ้นสังคม และต่อยอดเชิงนโยบายได้ ที่ผ่านมามีสื่อพูดเหมือนว่าจะทำได้ แต่ในตัวเนื้อหารายงาน มันยังไม่ถึง

ดังนั้น จะเห็นได้ว่าการรายงานข่าวฆ่าตัวตายในระดับเหตุการณ์ทั่วไป สื่อสามารถเสนอจบได้ภายในไม่เกิน หนึ่งนาที เพื่อบอกเล่าและเป็นอุทธาหรณ์ แต่ที่พบคือพิธีกรรมกล่าใส่ความคิดเห็นลงไป มีการใช้พุดเทจวนซ้ำ โดยเฉพาะหากเป็นการฆ่าตัวตายของบุคคลที่มีชื่อเสียง ซึ่งในความเป็นจริงควรไปเพิ่มส่วนของผู้เชี่ยวชาญใน

มุมมองป้องกันปัญหา หรือเพิ่มข้อมูลวิเคราะห์ที่เป็นตัวเลขเพื่อให้เห็นภาพรวมสถานการณ์ แนวโน้มและทำให้เห็นความสำคัญของปัญหาน่าจะเป็นประโยชน์มากกว่า

ดังนั้น ถ้าสื่อสามารถยกระดับจากการรายงานในลักษณะเหตุการณ์ให้เป็นการนำเสนอข่าวฆ่าตัวตายที่สามารถอธิบายปรากฏการณ์ทางสังคมให้ได้ เช่น ทำเป็นสื่อบูตที่ลงลึกวิเคราะห์นโยบายของภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งข้อเสนอแนะจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่าง ๆ ในการสร้างระบบส่งเสริมป้องกันปัญหา ตลอดจนเป็นสื่อกลางให้กับภาคประชาสังคมที่เคลื่อนไหวเรื่องนี้ เพื่อให้เห็นทางเลือกที่เพิ่มขึ้นของสังคม หรือเพิ่มมุมมองผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยา ก็จะสามารถขับเคลื่อนสังคมให้เกิดความเปลี่ยนแปลงได้ แต่ถ้าสื่อมีข้อจำกัด เช่น บุคลากร งบประมาณ และจำเป็นต้องเลือกที่จะนำเสนอแค่ระดับเหตุการณ์ เรื่องพื้นฐานเลยก็คือการยึดหลักจริยธรรม Do and Don't ที่ควรต้องมี แต่ทั้งนี้ ก็ยังควรต้องมองถึงความเป็นไปได้ในการนำเสนอข่าวฆ่าตัวตายในแง่มุมอื่นๆ อย่างที่ควรจะเป็น

ผู้ติดตามสามารถอ่านผลการศึกษา เรื่อง การรายงานข่าวฆ่าตัวตายทางสื่อโทรทัศน์ ได้ที่ <https://www.facebook.com/101419281960296/posts/216380240464199/>